

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.
Do „Dziennika” dołącza się co tydzień „TYGODNIK SPORTOWY”.
Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 5—6 po południu.
Redaktor naczelny przyjmuje od godziny 11—12 przed południem.
Rekopisów niezamówionych nie zwraca się.
Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 29/30.
Filje: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 2 — w Toruniu, ul. Mostowa 17
w Grudziądzu, ul. Groblowa 5.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 3.15 zł. miesięcznie, 9.45 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.54 zł. miesięcznie, 10.61 zł. kwartalnie.
Pod opaską: w Polsce 7.15 zł., za granicę 9.65 zł. miesięcznie.
W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie, strajków itp., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczanie pisma, a abonenci niemają prawa do odszkodowania.

Telefony: Redakcja 326, Naczelny redaktor 316, Administracja 315, Buchalterja 1374. — Filje: Bydgoszcz 1299, 699, Toruń 800, Grudziądz 294.

Numer 141.

BYDGOSZCZ, sobota dnia 21 czerwca 1930 r.

Rok XXIV.

Znamienne ostrzeżenie w sprawie społecznej.

Mocny i zdecydowany protest Ojca św. Piusa XI. przeciwko prześladowaniom religijnym w Rosji Sowieckiej wywołał szeroki oddźwięk w całym świecie cywilizowanym. Następstwem jego było tysiące wystąpień rozmaitych instytucji i stowarzyszeń — cała fala protestów nie tylko w katolickich lecz i w protestanckich krajach. Znalazły się jednak pisma i instytucje, wrogie religji, solidaryzujące się w głębi duszy z czerwonymi katami ludu rosyjskiego, które wystąpienie Ojca św. usiłowały wyjaśnić, jako zręczne posunięcie taktyczne, pokrywające kapitalistów na szkodę warstw pracujących.

Tym ostatnim odpowiedział organ papieski „Osservatore Romano” wspaniałym artykułem, który — rzecz nadzwyczaj znamienna i zastanawiająca — potępił nie tylko autorów wyżej wskazanych oszczerczych zarzutów przeciwko Stolicy Apostolskiej — lecz zwraca się również w formie bardzo mocnej przeciwko tym katolikom, którzy nie doceniają potrzeby, stanowczej akcji społecznej na rzecz warstw pracujących i nie spełniają obowiązków społecznych, wypływających z przynależności do katolicyzmu.

Artykuł „Osservatore Romano” nosi cechy przemyślanego i zasadniczego komentarza do Encykliki Rerum Novarum. Cytujemy najważniejsze jego ustępy, według tłumaczenia „Głosu Narodu”:

„Dlaczego — czytamy w tym artykule „Osservatore Romano” — bolszewizm przedstawia Zbawiciela jako parawan dla kapitalistów? Dlaczego lud w to wierzy? Dlaczego?”

Przynajmy to otwarcie: — wielu, którzy się zwolennikami nauki Chrystusa nazywali i dziś się jeszcze nazywają, zbyt często Go zdradzają. Czyż się bowiem wszyscy starają rzeczywiście o to, by urzeczywistnić na tym świecie panowanie Boskiej sprawiedliwości i miłości? **Jest kłamstwem ta modlitwa, której owocem nie jest miłość bliźniego.** A prorok Izajasz wołał, że „ten post Bogu się podoba, który rozwiązuje związki niesprawiedliwości i brzemienia ciężące, wypuszcza uciśnione wolno i wszelaką niewolę rozrywa”.

Tak jest, **należy rozwiązywać związki niesprawiedliwości, a nie głosić ich jako nie do rozerwania i koniecznych, i nie zadowalać się pocieszeniem skrupowanych i praktykowaniem dzieł miłości w stosunku do nich.** Jest wielu bowiem takich, którzy się zadowalają półśrodkami, jałmużną i konferencjami św. Wincentego, a którzy nic nie czynią, aby złamać niewolę tylu robotników, napiętnowaną tak mocno przez Papieża 19. i 20. wieku. Zanim zaczną się mówić o miłości, trzeba naprzód przywrócić sprawiedliwość. Miłość ściśle pojęta występuje wtedy, gdy chodzi o pewną czynność, którą się zadarmo spełnia, albo która przy-

Co będzie z Sejmem?

Posiedzenie Sejmu wyznaczone na poniedziałek.

Dnia 22 bm. upływa trzydziestodniowy termin, na który odroczone została sesja nadzwyczajna Sejmu. Wobec tego p. marszałek Daszyński, który powrócił

z Kazimierza nad Wisłą, wyznaczył na dzień 23 bm. godz. 12 plenarne posiedzenie Sejmu z tym samym porządkiem dziennym co przed miesiącem.

Posiedzenie Centrolewu.

Warszawa, 20. 6. (tel. wł.) Dziś zapowiada się ożywiony ruch w sejmie. Od 10 rano obradować będą poszczególne kluby centrum i lewicy, zaś o godz. 1 w południe odbędzie się wspólne posiedzenie posłów i senatorów 6 klubów cen-

trowych i lewicowych. Na zebraniu uchwalona zostanie deklaracja, protestująca przeciwko odroczeniu sesji senatu, ponadto zaś przygotowane będą uchwały na kongres krakowski.

Książka na stanowisku wiceministra oświaty?

Kandydatura ks. prof. Żongolłowicza z Wilna.

Z Warszawy donoszą: W najbliższych dniach ma być mianowany podsekretarzem stanu w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego profesor uniwersyte-

tu Stefana Batorego w Wilnie książka dr. Bronisław Żongolłowicz.

Rada Ministrów uchwaliła już przedłożyć odpowiedni wniosek p. Prezydentowi Rzplitej do podpisu.

150 zagranicznych literatów w Warszawie.

Warszawa, 20. 6. (tel. wł.) Dziś o godzinie 11 rano w sali obrad sejmku nastąpi otwarcie 8 kongresu Penklubów, wszechświatowej organizacji literackiej mającej lokalne oddziały we wielu krajach. Kongres otworzy marszałek Daszyński, przewodniczyć mu będzie pisarz angielski Gals Worthy. W kongresie biorą udział przedstawiciele literatury Anglii, Ameryki, Argentyny, Austrii, Belgii, Bułgarii, Czechosłowacji, Ru-

munji, Danii, Estonii, Finlandii, Francji, Irlandii, Jugosławii, Norwegii, Niemiec, Szwecji, Szkocji, Węgier, Włoch i Kanady i delegaci żydowscy. Ogółem około 150 osób z zagranicy. Koszty pokrywa skarb państwa. Członkowie rządu biorą udział w otwarciu kongresu, który potrwa do niedzieli. W poniedziałek uczestnicy kongresu odwiedzają wystawę sztuk pięknych i książki żydowskiej, po czym udają się do Krakowa.

Napad na Konsulat generalny w Berlinie.

(Telefonem od własnego korespondenta).

Berlin, 20. 6. W nocy z środy na czwartek dokonano napadu na konsulat generalny Rzplitej Polskiej w Berlinie. Zajście to miało przebieg następujący. O godz. 10-ej wieczorem policja, pełniąca służbę, gdzie mieści się konsulat polski, zauważyła dwóch mężczyzn na motocyklu, zachowujących się podejrzanie. W chwili gdy policjant dotarł do nieznanymi, doszły do niego odgłosy wybijanych szyb, skoro dotarł do zbiegu pobliskich ulic, zauważył uciekających napastników. Cały napad został dokonany w ciągu kilku sekund. Grupa wyrostków wśród okrzyków „Nieder!” ebsypała kamieniami okna konsulatu.

12 szyb zostało rozbitych i odłamki szkła i kamieni pokryły biura konsulatu. Nieco później zjawili się pułkownik policji na miejscu.

Policja polityczna prowadziła wczoraj dochodzenia, przesłuchując kilku świadków. Okazało się, że napad był odwetem niemieckiej młodzieży komunistycznej za wyrok śmierci komunistów we Lwowie. Szef protokołu dyplomatycznego wyraził poselstwu polskiemu ubolewanie urzędu spraw zagranicznych Rzeszy z powodu tego zajścia i obiecał, że dochodzenia policyjne w tej sprawie zostaną jak najpomyślniej przeprowadzone.

najmniej nie zmierza do konkretnego zysku; stosuje się ją do mniej wartościowych jednostek z proletariatu, dalej do leniwych, albo do przestępców, którzy się znajdują w nędzy. Ale odrzuca ją, gdy chodzi o proletariata zdrowy, który pracuje w normalnych warunkach.

Robotnik, który pracuje, ma prawo do płacy, któraby mu pozwoliła utrzymać godnie swoją rodzinę; ma prawo do zdrowia, życia, słońca i ludzkich radości... Miłość nie może zajmować miejsca sprawiedliwości. Pracujący robotnik ma prawo i

obowiązek wystarczyć sobie z własnej pracy i nie może być skazany na jałmużnę z kieszeni dobroczynnych osób. Musi odrzucić skazywanie go na jałmużnę.

Jest ohydą gdy się w powodzeniu i szczęściu mówi ubogim: „Błogosławieni cierpiący”. Ironja, która o pomstę do nieba woła, jest to szatańskie zniekształcenie „kazania na górze”... Bliźniemu, który cierpi, winno się wskazać w pierwszym rzędzie Boga jako źródło prawdziwego szczęścia. **Ale jest zbrodnią nadużywać ewangelji do wyzyskiwania go.** Je-

śli nie wolno głosić brutalnej rewolucji, to winno się popierać sprawiedliwe żądania, wszystkim braciom radość życia zapewniać, a nie wolno ich rabować z dóbr doczesnych w imię dóbr wiecznych.

Nie zapominajmy co św. Tomasz mówi, że „**pewien dobrobytu konieczny jest do praktykowania cnoty**”. Jest jednak obecnie bardzo wielu ludzi, którzy nie tylko skromnego dobrobytu nie mają, ale nawet z tego są obrabowani, co do konieczności życiowych należy. I jeśli ich w tej „niezasłużonej nędzy”, jak Leon XIII. (w encyklice „Rerum Novarum”) mówi, „zostawimy my, w których oni widzą uczniów Chrystusa, to z nienawiścią od nas odejdą. A wtedy jak biczem w twarz uderzy nas przekleństwo Chrystusa: — Bieda wam, obłudni faryzeusze”.

Jest to niewątpliwie bardzo ostre, choć niestety, zasłużone upomnienie pod adresem tych kół posiadających, które z jednej strony chętnie przyznają się do katolicyzmu i podkreślają swoją religijność, z drugiej zaś strony wykazują całkowitą nieznaną i obojętność wobec zagadnień społecznych i zdają się nie dostrzegać, że z faktu posiadania majątku, czy przedsiębiorstwa, wypływa według zasad katolickich cały szereg obowiązków nie tylko w sferze miłości, ale i sprawiedliwości chrześcijańskiej, nie tylko dotyczących półśrodków: łagodzenia nędzy w tym czy innym wypadku, lecz także radykalnych, a nawet nieubłaganych, gdzie potrzeba reform, przywracających pracy należne jej w produkcji stanowisko.

Pośrednio upomnienie zwraca się również ku tym związkom i organizacjom społecznym, czy politycznym, które głosząc na zewnątrz swoją solidarność z Kościołem Katolickim, ba — przywłaszczając sobie monopol na zasady katolickie, równocześnie mniemają zuchwale, że z katolicyzmu można sobie wybrać, to co wygodne, pozostawiając na boku trudniejsze do praktykowania zasady i obowiązki i podtrzymują a nawet wychowują swoich zwolenników w zasadach grubego samolubstwa i wsteczności społecznej, sprzecznego z dobrze pojętymi obowiązkami katolika.

Wreszcie zwraca się „Osservatore Romano” do inteligencji. Jest to warstwa, której nie można utożsamiać z klasami posiadającymi, wykształceniem dorównuje im, albo przewyższa, a stanem posiadania materialnego zbliża się często raczej do warstw pracujących. Jest to stanowisko wyjątkowe, pozwalające inteligencji być prawdziwym pomocnikiem między poszczególnymi klasami społeczeństwa i rozjemcą w ich konfliktach na tle gospodarczym, a równocześnie kierownikiem życia wewnętrznego moralnego narodu. Stanowisko to nakłada na inteligencję szczególne obowiązki.

Aby obowiązki te spełnić, musi inteligencja katolicka przejąć się wiel-

koduszną i wspaniałą nauką Kościoła Katolickiego, zrozumieć jej treść społeczną oraz nawiązać bezpośrednio i życiowe stosunki współpracy z warstwami ludowymi. Wówczas dopiero może być urzeczywistniony program Leona XIII., wówczas lud, współpracując z inteligencją katolicką i widząc, że ta poświęca się dla jego dobra — uwierzy całkowicie bez zastrzeżeń prawdom, głoszonym przez Kościół Katolicki i odrzuci precz oszczerstwa wrogów religii, przedstawiających „Zbawiciela jako parawan dla kapitalistów”.

Nic nie działa tak silnie jak przykład z życia konkretnego. Pracujmy codziennie z energią i zapałem z ludem i dla ludu w myśl zasad sprawiedliwości i miłości chrześcijańskiej — a lud uwierzy w te zasady, widząc, że nietylko o nich mówimy, ale także je stosujemy.

Inteligencja katolicka w Polsce odznacza się, niestety, w porównaniu z inteligencją francuską, włoską, niemiecką, czy angielską — szczególną biernością i obojętnością wobec zagadnień społecznych, a szczególnie wobec kwestji robotniczej. Dominującym wśród niej typem jest typ konserwatywny z połowy XIX. wieku, nie pozbawiony bynajmniej szlachetnych i dobrych instynktów, ale za ciężki i za leniwy duchem, aby wejść w potrzeby dzisiejszych czasów, zrozumieć je i wyciągnąć stąd konsekwencje w życiu praktycznym. Dlatego też masy ludowe polskie coraz bardziej dostają się pod wpływ, ruchliwej i bardzo energicznej inteligencji radykalno-socjalistycznej, a wskutek tego uświadomienie ich katolickie i tradycyjne przywiązanie do Kościoła kurczą się i maleją. Nie potrzeba wykazywać, jak ciężkimi skutkami grozi na przyszłość taka obojętność.

Ojciec św. Leon XIII wezwał w r. 1891 inteligencję katolicką wszystkich krajów, a więc i inteligencję polską do czynu twórczego nad realizowaniem katolickiego programu społecznego. Wielkoduszne to wezwanie nie pozostało w Polsce bez echa. Ruch chrześcijańsko-społeczny wytworzony u nas wysiłkiem, pracą i poświęceniem nielicznych jednostek rozwija się krok za krokiem. Praca jego spotyka się ustawicznie z dowodem życzliwości i poparcia mas robotniczych, które zawsze jeszcze są gotowe stanąć pod sztandarami katolickimi, na których są wypisane zasady programu reform społecznych. Niestety inteligencja polska, z małymi wyjątkami nic prawie dotychczas z siebie nie dała temu ruchowi. Przeciwnie, pewne ugrupowania, zrzeszone pod hasłami konserwatywnym społecznego zapalały przeciwko niemu nienawiść i w sposób nieraz oszczerczy zwalczają ten szlachetny odłam myśli i czynu katolickiego.

Wobec takiego stanu rzeczy musimy uznać, iż ostrzeżenie „Osservatore Romano” dziwnie ściśle i dokładnie uderza w obecne nastroje olbrzymiej większości inteligencji polskiej i powinno być dla niej groźnym upomnieniem i prawdziwym memento.

Kto ma uszy do słuchania, niech słucha. Jeżeli ostrzeżenia i upomnienia nie pomagają, zwycięży w Polsce prędzej czy później czerwony radykalizm, którego nie powstrzymają ani na krok żaden konserwatywny i przestarzałe hasła. Trzeba z żywymi naprzód iść, po życie sięgać nowe. Trzeba zerwać z kołtuństwem myśli i z faryzeizmem konserwatywnym, a podjąć z żelazną wolą i energią twórczy wysiłek, aby z ludem polskim ręką w rękę zbudować wielką przyszłość naszej Ojczyzny.

St. K-ski.

Trzy katastrofy lotnicze pod Dęblinem.

Śmierć 2 lotników — 4 ciężko rannych. 3 aparaty zniszczone.

W ostatnich dniach wydarzyły się trzy katastrofy lotnicze o których częściej już wspominaliśmy, a które zakończyły się tragiczną śmiercią dwóch lotników a ciężkim poranieniem czterech ich kolegów.

Pierwsza katastrofa wydarzyła się przed kilku dniami we wsi Borowe, a ofiarą jej padł uczeń oficerskiej szkoły lotniczej Chojnacki i pilot obserwator Petruszkiewicz, obaj odnieśli ciężkie rany, aparat spłonął. Onegdaj znowu nad lotniskiem wojskowym w Dęblinie wydarzyły się dwie katastrofy lotnicze — w zaledwie pięciominutowych odstępach.

Z parku lotniczego wystartowali na aparacie Breguet XIV, do lotu ćwiczebnego Dęblin—Lublin — plut. pil. Rydlewski oraz sierż. obserwator Matusiak.

Samolot odrazu wzbil się na dużą wysokość. Mniej więcej na połowie drogi motor zaczął „wysadzać” i okazała się potrzeba natychmiastowego lądowania.

W niewielkiej odległości nad ziemią stery odmówiły posłuszeństwa, wobec czego plut. pil. Rydlewski zerwał pasy i wyskoczył z samolotu na ziemię. W chwilę później w tem samym miejscu spadł aparat z sierż. Matusiakiem. Plut. Rydlewski, leżący na ziemi z połamanymi nogami został uderzony skrzydłami

samolotu w głowę i zginął na miejscu. Sierż. Matusiak odniósł ciężkie rany. Aparat zniszczony. Ciężko rannego Matusiaka chłopci odwieźli furmanką do szpitala w pobliskiej cukrowni.

Mniej więcej w tym samym czasie z lotniska w Dęblinie wystartował do codziennego lotu instrukcyjnego por. pilot Władysław Biernacki, instruktor pilotażu w Centrali Wyszkołeni oficerów lotnictwa na aparacie „Moran” w towarzystwie ppor. obserw. Zygmunta Intenta.

Samolot wznosił się tylko na wysokość 20 metrów i w czasie wirażu ześlizgnął się na skrzydło.

W chwilę potem spadł na ziemię jak kula. Stało się to w oczach licznych oficerów i podoficerów obserwujących start.

Oczom tych, którzy pierwsi dobiegli do miejsca katastrofy, ukazał się straszny widok. Por. Biernacki był martwy. Kierownica przebiła mu piersi na wylot. Ppor. Intent odniósł bardzo ciężkie rany. Przewieziono go natychmiast do szpitala wojskowego.

Zwłoki por. Biernackiego przewiezione będą do Poznania, gdzie 20 bm. odbędzie się pogrzeb.

Pogrzeb śp. plut. Rydlewskiego odbędzie się w Dęblinie.

Święto Bożego Ciała w stolicy.

Warszawa, 19. 6. (PAT) W dniu uroczystości Bożego Ciała mszę św. w kościele metropolitalno-archikatedralnym św. Jana celebrował J. E. ks. kardynał Kakowski w asyście licznych kleru. Na nabożeństwie obecni byli J. E. nuncjusz

apostolski arcybiskup Marmaggi, marszałek Senatu Szymański, p. prezes Rady Ministrów Walery Sławek, p. minister Janta-Polczyński, wiceminister spraw wojsk. generał Konarzewski oraz generał Wróblewski.

Święto Bożego Ciała w Wilnie.

Wilno, 19. 6. (PAT) Tegoroczne święto Bożego Ciała, obchodzone w Wilnie z tradycyjną okazałością, uświetnione udziałem p. Prezydenta Rzplitej, miało przebieg wspaniały. Plac przed frontem bazyliki otoczyły przed nabożeństwem szwadron pionierów i baon pomiarów. O godz. 10 przybył p. Prezydent Rzplitej i przeszedł przed frontem kompanji honorowej, witany uroczystie przez duchowieństwo z metropolitą wileńskim na czele, zajął miejsce na fotelu przed bazyliką w otoczeniu duchowieństwa, dostojników państwowych i samorządowych, wśród nich p. ministra Prysto-

ra, p. wojewody wileńskiego Raczkiewicz, ks. ks. biskupów Michalkiewicz i Bandurskiego, wicewojewody Kirtiklisa, członków swity, generalicję itd. Przy ołtarzu, urządzonym przed głównym wejściem do bazyliki pod gołem niebem ks. arcybiskup Jałbrzykowski celebrował solenne nabożeństwo, po którym ruszyła procesja. Celebranta z monstrancją pod baldachimem prowadził najprzód p. Prezydent Rzplitej wraz z pochodzącym z Chełmszczyzny weteranem powstania 1863 r. Janem Wojtkiewiczem.

Generał Kutiepow w Moskwie?

Paryskie korespondencyjne biuro prasowe ogłasza otrzymaną od swego berlińskiego korespondenta wiadomość o tem, że gen. Kutiepow nie został wcale porwany przez bolszewików, lecz że miał on w dniu 20 stycznia rb. wyjechać do Berlina, gdzie pojednał się z Sowietami. Po powrocie do domu do

Paryża odegrał komedję porwania, w rzeczywistości jednak dobrowolnie miał się udać do Normandji, skąd drogą morską dostał się do Moskwy, gdzie obecnie zamieszkuje pod obcym nazwiskiem. Korespondent dodaje, że gen. Kutiepow zajmuje obecnie poważne stanowisko w armji czerwonej.

Dyktatura Stalina w Moskwie umacnia się.

Usunięcie Woroszyłowa i Rykowa?

Ryga, 19. 6. Z Moskwy nadeszła sensacyjna wiadomość o dymisji komisarza wojny Woroszyłowa, w wyniku długotrwałego zatargu między Woroszyłowym i Stalinem na tle kolektywizacji. Aczkolwiek dekretu o usunięciu Woroszyłowa nie ogłoszono, funkcje jego pełni oddany Stalinowi b. dowódca armji Dalekiego Wschodu Blücher.

Oczekują również dymisji prezesa Rady Komisarzy Ludowych Rykowa, z powodu ogłoszonych w prasie rewelacji Kamieniewa o akcji Rykowa przeciw Stalinowi. Represje te mają zapewnić spokojny przebieg kongresu komunistycznego oraz większość dla dyktatora sowieckiego.

Hoover wstrzymał wywóz 20 samolotów bombardujących, do Sowietów.

Bolszewicy zamówili w Baltimore w stoczni Glenn Martin i Co. 20 samolotów bombardujących, w cenie 55 000 dol. sztuka. Obecnie, gdy samoloty są gotowe, departament stanu za specjalną zgodą prezydenta Hoovera zakazał

wydania samolotów sowietom, ze względu na naprężone stosunki w Indjach. Bowiem Sowiety swego czasu dostarczyły broni chińskim komunistom, a obecnie istnieją uzasadnione obawy, że samoloty te mogłyby być oddane Indjom.

Komuniści lwowscy dostali w skórę.

Lwów, 19. 6. (PAT) W związku z trzema wyrokami śmierci, zapadłymi we Lwowie podczas ostatniego procesu komunistycznego, dziś o godz. 11 przed poł. komuniści lwowscy usiłowali urządzić wiec protestacyjny. Małemu grupkami po kilka osób przybyło przed pomnik Sobieskiego na wałach hetmańskich około 100 komunistów z posłem Rosiakiem z Łodzi, który wsparty o drzewo począł wygłaszać przemówienie. Znajdujący się w dniu świątecznym o tej porze na wałach hetmańskich robotnicy i rzemieślnicy rzucili się na posła Rosiaka i pobili go do krwi, zmuszając do ucieczki. Między towarzyszącą posłowi bojówką komunistyczną i robotnikami wywiązała się bójka, w czasie której pobito kilku komunistów.

Endecja a odroczenie Senatu.

Klub Narodowy (endeki) w Senacie powziął uchwałę, protestującą przeciw odroczeniu Senatu i żądającą „zmiany obecnego systemu rządzenia przez usunięcie od steru ludzi, którzy dziś są u władzy”.

Kronika telegraficzna.

Ekscesarz Wilhelm nieomal ofiarą wypadku.

Amsterdam, 19. 6. (PAT) Były cesarz Wilhelm oraz jego żona Hermina zostali wraz ze świtą zaproszeni przez jedną z rodzin holenderskich na wycieczkę dwiema łodziami motorowymi po jeziorze Kaag w pobliżu Leyd. W czasie wycieczki w łodzi, w której znajdowała się świta, nastąpił wybuch. 4 osoby z spośród zaproszonych gości oraz mechanik odniosły ciężkie rany.

Eksplozja 180 zbiorników zgęszczonego powietrza.

W Liege nastąpił wybuch 180 zbiorników zgęszczonego powietrza. Gmach, w którym znajdowały się zbiorniki, został zniszczony. W całym mieście z okien wyleciało wiele szyb. Dwóch robotników odniosło rany.

W Boliwji rewolucja.

Buenos Aires, 19. 6. (PAT) W Boliwji wybuchła rewolucja. Wiadomości co do rozmiarów i charakteru rewolucji są na razie sprzeczne. Przywódcą ruchu rewolucyjnego ma być Hina Josa, były sekretarz poselstwa boliwijskiego w Rio de Janeiro. Wedle doniesień sekretarz komitetu rewolucyjnego w Boliwji miał oświadczyć, że Stany Zjedn. obiecały podobno rządowi boliwijskiemu pomocy przeciwko rewolucjonistom. Dr. Trejo przedstawiciel poselstwa boliwijskiego zaznaczył, że program rewolucjonistów przewiduje walkę przeciwko despotyzmowi i imperjalizmowi, doktrynie Monrogo oraz wypowiedzi się za unarodowieniem kopalń nafty. Hina Josa został podobno przez wojsko zaarrestowany.

Z międzynarodowej konferencji pracy.

Genewa, 19. 4. (tel. wł.) W obradach międzynarodowej konferencji pracy, toczących się od kilku dni, najgłośniejszą stała się praca t. zw. komisji węglowej, która ma ustalić czas pracy w górnictwie. Wnioski angielskie, które żądały ustalenia czasu pracy (z wjazdem i wyjazdem) na 7 godzin dziennie, zostały odrzucone. Nie uzyskały większości także wnioski niemieckie, które tymczasowo chciały czas pracy dziennej w górnictwie ustalić na 7 godz. 45 min. Wobec tego, że komisja nie mogła uzgodnić poglądu, sprawą tą zajmie się plenarne zebranie konferencji.

W komisji dla pracowników umysłowych przyjęto po odrzuceniu wniosku polskiego (42 godz.) i angielskiego (32 godz.) 48 godzinny tydzień pracy dla pracowników umysłowych.

Z nad czerwonej granicy.

Wrażenia z podróży.

VI.

„Szybkie” sprawozdanie. — „Ciemne” wrażenia lwowskie i radosny świt. — Lwów zawsze wierny. — Konkretna treść banalnego zwrotu. — Katedra ormiańska. — Targi wschodnie i co budują monterzy poznańscy. — Panorama racławicka. — Kwestja ruska. — Burżujska wila. — Gościnność lwowska.

Wracamy z tej wyspy w zaświatach do naszych kieratów. Trzeba zacząć od ponownego nawiązania nici łączności ze światem. Kupuję na stacji „Il. Kurjer Codzienny”. Na pierwszej stronie — olbrzymi artykuł o konferencji krzemienieckiej.

A to się pospieszył — stwierdzamy. Chyba był to jakiś ukryty korespondent, który telefonem podał artykuł. Ale i to nie byłoby łatwe...

Lecz tajemnica wyjaśnia się po przeczytaniu. „Sprawozdanie” było napisane — przed konferencją — na podstawie... zaproszenia, zawierającego punkty poszczególnych referatów. Oczywiście, że sążnista i ogniście piorunująca krytyka okazała się wyprawą Don Quichote’a na wiatraki... Przeczucia bowiem genialnego autora zawiodły zupełnie i pech chciał, że było akurat zupełnie inaczej. Nadmierny pośpiech i w dziennikarstwie może być szkodliwy.

Krótkie chwile rozstania z partją warszawską. Zapiisałem się bowiem do lwowskiej. Przyznałbym się, że nie byłem dotąd w tem tak bliskim nam uczuciowo mieście... gdybym się tego nie wstydził. No, ale teraz byłem już.

Pociąg wjeżdża, okrążywszy miasto, do dużej, podwójnej hali dworcowej, jedyną wielkomięjskiej hali kolejowej w Polsce. Jest ona podziurawiona jak sito... to pamiątki historyczne z wielkich dni...

Do Lwowa wieczorem zajeżdżać nie należy. W imię prawdy stwierdzam, że z oświetleniem nie jest tego, (wszędzie gaz i to w staromodnych typach lamp). Ruch dosyć senny i domy małe dwupiętrowe. Trzeba wiedzieć, że dworzec główny leży we Lwowie na krańcu miasta, co jest bardzo praktyczne z punktu widzenia interesów właścicieli taksówek, nawiasem mówiąc bardzo drogich...

Wszystkie te „ciemne” wrażenia rozprasza jednak pierwszy świt. I wtedy przed okiem naszym otwiera się widok niezapomniany. W dużej kotlinie, otoczone wzgórzami, leży jak na dłoni olbrzymie, wspaniałe miasto. Królują nad nim charakterystyczna, czworokątna wieża ratuszowa i kopuła z wieżycami katedry łacińskiej. Na wzgórzu wisi nad miastem olbrzymi czteropiętrowy gmach — to nowe sanatorium Kasy Chorych. Zresztą wszędzie pełno nowych domów. Lwów rozbudował się stosunkowo chyba lepiej niż Poznań, przynajmniej, o ile chodzi o domy mieszkalne. Głód mieszkaniowy nie jest też tak wielki, jak w Poznaniu lub Warszawie. Mieszkanie można dostać, oczywiście za komornem 200—300 zł miesięcznie (za 2—4 pokoi).

Szybko wczuwa się przejeźdźny w przemożną psychę tego bohaterskiego miasta. Mój przyjaciel, — uprzedzam tu opis — wskazuje mi z dumą na napis, widniejący nad dworcem głównym.

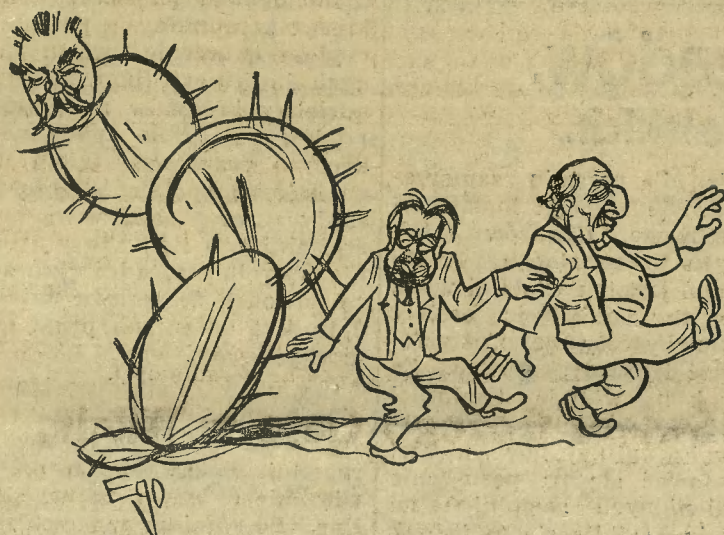
— Czy zechcesz to przeczytać?

— „Leopolis semper fidelis”. (Lwów zawsze wierny). Istotnie, czuje się tę wierność wszędzie. Lwów to przecież Kresy. To forpoczta cywilizacji zachodniej. Mój Boże, to taki banalny zwrot: „cywilizacja zachodnia”! A jednak, ile w nim konkretnej treści, ile olbrzymich wartości. Te cudowne wnętrza kościołów — zwłaszcza przepiękny w swej prostocie i konsekwencji stylu kościół dominikański, z rzeźbami nieznanego mi bliżej Dominikanina, z których byłby dumny Michał Anioł czy Thorwaldsen. Ile tam duszy — w przeciwstawieniu do martwoty wschodniej. I katedra łacińska, i kościół jezuicki (zresztą nieco przeladowany złotem) i kościół Bernardynów czy niezwykle bogata w rzeźby kapliczka z XVI w. przy katedrze — wszystko to jest zachód, stuprocentowy zachód. Ten sam zachód przebiega wszędzie, czy w architekturze gmachów, jak piękny Teatr wielki i dawne historyczne domy w Rynku i pomni-

ków oryginalnych i czy w przeźnej karności moralnej i patriotycznej drużyn harcerskich, tu świetnie postawionych pod kierownictwem dzielnego komendanta hufca druha prof. Hibla, — czy własnym nastawieniu politycznym, którego osią jest silne odczucie idei praworządności (dziś tak maltretowanej). I tak wszędzie... Nie znaczy to jednak, by we Lwowie brakło czynników wschodnich — i kulturalnie i pojęciowo może... w niejednym. Są zresztą różne odmiany wschodu. Szlachetny reprezentuje niewątpliwie — w sztuce — arcypiękna choć maleńka katedra ormiańska ze złotymi witrażami w kopule i arcydziełami Rosena. Tu ma się wrażenie przytłaczającego bogactwa. To świątynia zamoznych kupców — ale kupców o dużej kulturze. Cerkwie miejskie są też przeważnie albo przerobione z kościołów łacińskich, albo pod ich wpływem.

Zwiedzałem też tereny Targów Wschodnich. Są rozrzucone w pięknym parku pawilony różnych rozmiarów. Targi te przewyciężyły już kryzę i rozwijają się coraz lepiej. Na ich terenie montują poznańscy monterzy olbrzymią wieżę dla radiostacji lwowskiej. Największe jednak cudo Lwowa — to panorama racławicka. Wyobraźmy sobie rotundę, rozmiarów niewielkiego cyrku. Wchodzi się dołem i po schodach kręconych dostajemy się na platformę przykrytą u góry jakby namiotem. I staje się bez słów na sformułowanie swego wrażenia. Na około rozciąga się widok nie do opisania. Braknie tylko huku, a możnaby ulec wrażeniu, że przeżywamy epopeję racławicką jako współcześni świadkowie, że to naprawdę płoną Racławice, a Bartosz Głowacki zdobywa armaty; i chłopcy, biegnący do natarcia, mają tyle ruchu, jak gdyby żyli. Plastyka tej malatury i jej naturalne oświetlenie jest takie, że trudno np odróżnić, czy spalona chata jest namalowana, czy odnowiona w naturze, jak ziemia, otaczająca obraz. Droga, która się zaczyna w gruncie naturalnym przechodzi w obraz tak, że przy największym natężeniu wzroku nie można dostrzec, gdzie się zaczyna płótno. Panorama racławicka Styki i Kossaka (współdziałało tam jeszcze kilkudziesięciu malarzy, wśród których są na-

Z cyklu karykatur geograficzno-politycznych. Obrazki pustynne.

Kaktus

Aleksander Zajdlisz.

56

Duch i Krew

Powieść z czasów, które idą.

(Prawa własności zastrzeżone.)

(Ciąg dalszy.)

Leonowi zdawało się w tej chwili, że runął gmach jego marzeń. Równocześnie jednak uczył pewną ulgę, jak gdyby się obluźnił łańcuch, którym był związany. Ale było mi dobrze w tym łańcuchu, i niechciał go rwać. Mimo to uczucie swobody sprawiło mu pewną przyjemność. Przeważało jednak jeszcze silne rozczarowanie.

Po chwili dopiero Leon przypomniał sobie o drugim liście. Otworzył go i począł czytać z rosnącym zainteresowaniem. Pismo było męskie z silnymi akcentami.

— Szanowny Panie!

Choć znamy się dopiero od bardzo niedawna, nabrałem do Pana wyjątkowego zupełnie zaufania. Widzę bowiem w Panu człowieka bezinteresownego i z przekonaniem. Dlatego chcę Pana poprosić o przysługę, której mi żaden z moich dotychczasowych przyjaciół wyświadczyć nie może. Będę u Pana osobiście nie długo po dojeździe listu do rąk Pańskich — tj. w środę 14 bm., o godz. 17. Uprzedzam bo chciałbym Pana zastać. Jeśli Pan być nie może, proszę o wiadomość, kiedy przybyć mogę. Sprawa jest dla mnie bardzo pilna.

Łączę ujrzejme wyrazy

Roland Berwiński.

Roland istotnie przyszedł o oznaczo-

nej godzinie. Przywitali się serdecznie, jak dawni znajomi.

— Otóż muszę pana uprzedzić, że przysługa, o którą pana poproszę może być nawet ryzykowana...

— No, no... o ile?

— Najpierw — choć pana znam, muszę sobie zastrzec najściślejszą tajemnicę. Z resztą pan będzie mógł odmówić.

— Ma pan moje słowo. Z pewnością nie uleknę się. Lekkość nie jest moją cechą.

— Otóż niech pan słucha. Pan wie, że należę — przepraszam, należałem do obozu lewicowego.

— Więc pan już w nim nie jest? Cieszę się niewymownie.

— Wyrosłem w atmosferę pojęć socjalistycznych, a ten nasz dzisiejszy socjalizm, jest jednak oparty na poważnych badaniach naukowych. Sam wiary nie miałem. Rzeczy te były mi obce i dalekie i nie mieściły się w moim trzeźwym, przyrodniczym umyśle.

Więc nie było powodu, by się wyrwać. Wszedłem na drogę normalnej kariery w loży. Jako swojego masonerja posunęła mnie niezmiernie szybko w górę. W pięć lat po ukończeniu studiów zostałem, mając lat 30, naczelnym dyrektorem wielkiego towarzystwa budowlanego. Nie brakło mi zdolności i energii, a poczynania moje miały zawsze zapewnione poparcie. To też rozbudowałem nasze przedsiębiorstwo w nieprawdopodobnym tempie. Gdy obejmowałem Dyrekcję, zatrudnialiśmy 1.200 robotników — dziś pracuje ich 16.000, a kapitały powiększyły się więcej, niż o jedno zero. Może pan sobie wyobrazić, jakie miałem powodzenie u kobiet.

Ale ta łatwość nie obudziła we mnie dla nich szacunku. Żadna z tych, które chciałem zdobyć, nie oparła mi się.

— A dlaczego pan się nie ożenił?

— Bo kobiety, która się godzi na rolę kochanki, nie chciałem brać za żonę. Wprawdzie — wobec tego sprawa w naszej sferze stała się beznadziejną. I tu się zaczyna zwrot. Dokonał się on właśnie wtedy, gdyś my się poznali. I potem szło szybciej, niż sądziłem. Pierwszy raz chwycił mnie jakiś wstręt na balu masonskim „Klubie Czerwonej Róży” pod Cyrłą, gdzie panna Mira była królową miłości...

— Ciekawe rewelacje!

— Oczywiście, że pan o tem wiedzieć nie może.

— A panna Lila?

Roland uśmiechnął się lekko.

— Nie, ona z pewnością też nie. Ta Mira to demon zmysłów. Ale wracam do moich przeżyć. Otóż wtedy zapragnęłem rozmowy z mistrzem naczelnym polskiej masonerji. Udało mi się — cudem prawie — uzyskać posłuchanie. Była coś druga w nocy. I wtedy dowiedziałem się wszystkiego. Ten wielki wolnomularz sądził, że mnie silniej zwiąże. Zagrał na ambicji, otworzył wielkie perspektywy władzy i twórczości. A te dwie żądze istotnie we mnie pulsują najsilniej. Ale mam jeszcze oprócz tego i logikę. Z początku czułem się tak, jak Sienkiewiczowski Kmicic po wynurzeniach Bogusława. Powoli dopiero przyszedłem do siebie. Przczytałem dużo dzieł chrześcijańskich — porównując z naszymi zasadami. Badałem ich argumenty i przede wszystkim prawdziwość faktów, opisanych w ewangelji.

— I to wszystko w ciągu tych sześciu tygodni?

— Sześciu, czy siedmiu — od owej nocy licząc. Tak, my dziś żyjemy szybko. Oczywiście nie czytałem sumy św. Tomasza, ale wyciągi i streszczenia — oraz same teksty ewangelji. Naturalnie nocami, bo za dnia czasu nie było. Może byłoby trwało dłużej, gdyby nie to, że loża poczęła mnie śledzić. Odkładano nawet uroczyste moje przesunięcie w hierarchji, pomimo, że wielki mistrz Polski sam osobiście mnie wtajemniczył, co nieczęsto się zdarza. Jego wola w takim razie była bez zastrzeżeń respektowana — a przed takim chyłą głowę do kolan. Tak było też z początku, a potem przyszedł widocznie inne instrukcje. Stwierdziłem nawet, że ktoś podglądał, jakie ja w księgarni książki kupowałem. W końcu otrzymałem od Wielkiej Loży urzędową przestrożę, żeby nie popierać wrogich wy dawnictw. Tego mi już było za wiele. Poszedłem z tem na lożę i zaprotestowałem przeciwko szpiegowaniu i cenzurze mojej lektury. Mistrz, żyd, fabrykant bawelny, zaczął mi wykladać zasady karności i solidarności. Chciałem już wtedy wyjść, ale się jeszcze pohamowałem i powiedziałem tylko coś niecoś o wolności sumienia. Na drugi dzień pojechałem do Warszawy i zdawało mi się, że zmyliłem ślad moim obserwatorom. Byłem u ojca Ksawerego...

— Dostał się pan?

— To nawet było łatwiej niż sądziłem. On tylko broni się przed dewotkami, które go chcą po rękach całować, ale zresztą pojmuje swą służbę Bożą bardzo na serio.

(Ciąg dalszy nastąpi).

zwiska bardzo głośne) — to jedno z największych arcydzieł świata, za które Amerykanie daremnie miliony ofiarowali.

Lwów robi wrażenie czysto polskie. Ruskich napisów nie widać wiele, a ruską mowę słyszy się najwięcej na targu. A jednak element ruski jest ekonomicznie silniejszy i świetnie zorganizowany. Nie wyczuwaliśmy jednak nigdzie tej nienawiści wzajemnej, o której się tyle mówi. Polacy nie drażnią, a Rusini alias Ukraińcy, oprócz odłamów nieprzejednanych, którzy walczą bombą i bronią (ostatnio chcieli wysadzić w powietrze kasę Targów Wschodnich) — na ogół już sami swych aspiracji niepodległościowych zbytnio na serjo nie biorą. Walka toczy się dziś głównie na platformie kulturalnej i gospodarczej. Ze są jednak i inne niebezpieczeństwa, o tem przypomniał mi widok pięknej, niewinnej zupełnie „burżujskiej” wili w dzielnicy zamożnych, obserwowanej stale przez policję. Był to konsulat sowiecki. Coś jak gdyby zawsze eksponytorą bandytyzmu z za czerwonej granicy.

Zakończyć nie mogę, nie zaznaczywszy że we Lwowie żyje jeszcze w całej pełni ta staropolska gościnność, dla której przysłowie „gość w dom — Bóg w dom” ma jeszcze pełne walory. I wogóle, że nam Poznańczykom z Lwowiakami zawsze jakoś najłatwiej się dogadać.

A. N.

Wolne posady w szkołach polskich zagranicą.

Od początku roku szkolnego 1930-31 będą wakowały posady w szkołach polskich we Francji, Belgii, Danii, Argentynie i Brazylii. O warunkach ubiegania się o posady we Francji i Danii informuje komunikat Dziennika Urzędowego ministerstwa W. R. i O. P. z r. 1929 nr. 6 poz. 94, zaznacza się jednak, że mnożna uposażeniowa we Francji wynosi obecnie 0,55 fr. szwajc. i że znajomość języka francuskiego, jakkolwiek potrzebna, nie musi być udowodniona w sposób określony w komunikacie. Warunki, dotyczące posad w Belgii, identyczne jak odnośnie do Francji. Te same warunki obowiązują również odnośnie do posad w Argentynie z tą odmianą, że mnożna uposażeniowa na tamtejszym terenie wynosi 0,20 dolarów. Nauczyciele, wyjeżdżający do Argentyny, otrzymują prócz zwrotu innych kosztów podróży, bilet okrętowy w formie konwojentu. O posadach nauczycielskich w Brazylii informuje komunikat Dziennika Urzędowego ministerstwa W. R. i O. P. z r. 1928 nr. 13 poz. 221. Miejsce zatrudnienia odnośnych nauczycieli po ich przybyciu do wymienionych krajów, wyznaczają instruktorzy oświatowi, kierujący akcją oświatową w tych krajach.

mieszkaniowej do innych zagadnień społecznych itp. Pominięcie to da się usprawiedliwić tem, że sprawa funduszy budowlanych wydaje się podstawowym wymogiem przeprowadzenia akcji mieszkaniowej.

Finanse miejskie.

Oplakany stan finansowy naszych miast jest dostatecznie znany, by go szczegółowo przedstawiać. Nie próbował też tego zrobić p. dr. Iłski, członek Rady m. w Warszawie, który wygłosił referat w sprawie finansów komunalnych. W swoich wywodach referent domagał się przyjęcia miastom z pomocą i to tak przez udzielenie ulg w spłacie pożyczek zaciągniętych przez miasta w bankach państwowych, jak również przez odpowiednią reformę odnośnego ustawodawstwa. W referacie p. Iłskiego brzmiała ponadto silnie nuta żalu pod adresem rządu, który odnosi się do samorządów z niezrozumiałą nieufnością, a jak świadczą liczne przykłady, stara się podważyć życie samorządowe. Przemówienie p. Iłskiego i wysunięte przez referenta tezy znalazły zrozumienie wśród większości delegatów.

Kredyt komunalny.

Tej tak doniosłej sprawie poświęcony był referat p. St. Zbrożyny, b. prezydenta m. Płocka (PPS). Wywody mówcy streszczają się w tem, że należy zerwać z monopolem państwa, jeśli chodzi o kredyt komunalny, a pozostawić samorządom tworzenie własnych centralnych instytucji finansowych, któreby udzielały kredytów na potrzeby samorządów. Państwo powinno udzielać kredytu przede wszystkim na te cele, do których spełnienia zmuszają samorządy ustawy państwowe (szkolnictwo, szpitalnictwo itd.) Tezy p. Zbrożyny nie wywołały zasadniczych sprzeciwów, co dowodzi, że sprawa należytego kredytu jest doceniana przez naszych samorządowców.

Czy uchwały zjazdu osiągną swój cel, niewiadomo. W każdym razie zjazd wypowiedział się w najaktualniejszych zagadnieniach, których pomyślnie rozwiązanie dałoby państwu silną podwalinę. Bo pomimo pewnych zakusów administracji państwowej samorząd zawsze będzie miał do spełnienia olbrzymie zadania. Jeśli będzie dobrze zorganizowany i dobrze uposażony, to te zadania niewątpliwie wykona.

Zabrzeński.

Parlament samorządów. Zjazd Związków Miast Polskich.

Z Warszawy piszą nam:

Przez dwa dni obradowało w przeszłoczerwcowej sali obrad Rady miejskiej w Warszawie ogólne zebranie członków Związku Miast Polskich. Zebranie to nazywam parlamentem samorządów, gdyż brał w nim udział przedstawiciel 509 miast, położonych na obszarze Rzeczypospolitej. Stanowi to 80% miast gdyż liczba miast w Polsce wynosi 634, czyli że tylko 125 miast stoi poza organizacją Związku miast polskich. Związek należy do Międzynarodowego Związku miast z siedzibą w Brukseli. W zarządzie tego Związku ma 3 członków i 3 zastępców.

Przedmiotem obrad tegorocznego zjazdu były, pomijając sprawozdania i zmianę statutu, sprawy pierwszorzę-

nego znaczenia dla rozwoju samorządów, a mianowicie kwestja budownictwa mieszkaniowego, finansów miejskich i kredytu komunalnego. Każde z tych zagadnień jest tak wielkiej wagi, że należałoby mu poświęcić osobny zjazd delegatów, by cały materiał należyście wyczerpać i przedyskutować. Ze względu jednak na wielkie trudności techniczne i finansowe, jakie następcząją się przy zwoływaniu zjazdów, musiał zarząd zdecydować się na poruszenie powyżej wymienionych zagadnień na jednym zjeździe. Odbiło się to jednak ujemnie tak na przemówieniach referentów, jak zwłaszcza na przebiegu dyskusji. Ta ostatnia zamieniła się chwilowo na przemówienie wiecowe ze szkoda i dla powagi zjazdu i dla samej sprawy.

Kwestja budownictwa mieszkaniowego.

Tej sprawie poświęcony był referat dr. Zawadzkiego, członka Rady m. w Warszawie (Ch. D.) oraz korreferaty pp. dr. Adolfa Grossa, członka Rady m. w Krakowie i Stanisława Rapalskiego (PPS), wiceprezydenta m. Łodzi. Wszystkim referentom chodziło o to, w jaki sposób zdobyć fundusze na budowę domów mieszkalnych po miastach. Pod tym względem panowała tak wśród referentów jak i wśród delegatów, zabierających głos w dyskusji znaczna, nieraz zasadnicza rozbieżność. P. dr. Zawadzki postawił aż 15 tez, czyli zasad, które należy się kierować, jeśli akcja budownictwa mieszkaniowego ma wydać rezultaty. Między temi tezami jest obowiązek dostarczenia ze strony państwa, samorządów i instytucji publicznych mieszkań dla swoich pracowników. Ten sam obowiązek spadałby na zakłady przemysłowe, zatrudniające ponad 500 pracowników. Dostarczenie mieszkań osobom, korzystającym z opieki społecznej jest obowiązkiem gmin, o ile chodzi o mieszkanie czasowe. Budowę mieszkań dla reszty ludności pozostawiać należy inicjatywie prywatnej jednostek, spółdzielni i innych osób prawnych.

P. Zawadzki uznaje konieczność stworzenia źródeł kredytowych, z których czerpaćby mogli budujący, placąc od pożyczek niskie odsetki. Taką kapitał budowlany składałby się z funduszy skarbowych, pożyczek dobrowolnych i przymusowych wewnętrznych, pożyczek zagranicznych oraz funduszy ubezpieczeń społecznych. Referent przewiduje, że tą drogą zbierze się około 500 milionów zł. rocznie.

Referat p. Zawadzkiego spotkał się z dużymi zastrzeżeniami. Słuchając pilnie wywodów tego bardzo zasłużonego działacza społecznego odniosłem wra-

żenie, że kieruje się on daleko idącym optymizmem, patrzy bowiem zbyt różowo na sytuację gospodarczą tak państwa jak i jego ludności. Projekty p. Zawadzkiego byłyby w obecnych warunkach gospodarczych bardzo trudne do zrealizowania, a niektóre z nich wprost nie mogą obecnie wchodzić w rachubę.

Drugi mówca p. dr. Gross był skromniejszym, a więc realniejszym w ustaleniu swoich tez. Zadawał się planem małej reformy budownictwa mieszkaniowego, kładąc nacisk przede wszystkim na konieczność decentralizacji akcji mieszkaniowej, którą należałoby pozostawić gminom miejskim przy równoczesnym zapewnieniu tym gminom niezbędnych środków finansowych.

Trzeci referent p. Rapalski zdążył w swoich wywodach do zupełnego zetytowania akcji mieszkaniowej. Jego projekt o społecznym funduszu mieszkaniowym, a zwłaszcza jego propozycja dotyczące zasilenia tego funduszu noszą na sobie wybitne cechy przynależności partyjnej referenta. Widocznie wiedeńskie wzory budownictwa mieszkaniowego tak oszłomili naszych socjalistów, że pragnęliby je żywcem przenieść do Polski, choć i warunki u nas są zgoła inne, a socjalistyczne budownictwo mieszkaniowe również we Wiedniu nie budzi zachwytu.

Wobec sprzeczności poglądów na akcję mieszkaniową, wygłoszonych przez referentów, nie mógł zjazd nic innego uczynić, jak przekazać zgłoszone propozycje i wnioski zarządowi Związku do szczegółowego rozpatrzenia i uzgodnienia mieszkaniowego, a mianowicie skąd wziąć fundusze na budowę. Pominieli natomiast inne strony, jak np. sprawę obniżenia kosztów budowania, sposób budowania, stosunek sprawy

Warszawa protestuje przeciw gwałtom litewskim.

Warszawa, 20. 6. (PAT) W ubiegłą sobotę w sali rady miejskiej odbył się wiec protestacyjny przeciwko gwałtom, dokonywanym na ludności polskiej na Litwie kowieńskiej. Po zagajeniu wiecu przez wiceprezesa rady organizacyjnej Polaków zagranicą p. Szwedowskiego, przewodniczącego wiecu objął pos. Olewiński. Przemówienia wygłosili poseł Stroński, sen. prof. Kamieniecki i p. Grzywacz. Uczestnicy wiecu w liczbie kilkuset osób uchwalili rezolucję, potępiającą 10-letnią politykę Litwy w stosunku do Polaków i wyrażającą najwyższe oburzenie wobec zdżdziczenia moralnego i barbarzyństwa części społeczeństwa litewskiego, przyczem obecni na wiecu wzywają rząd polski do energicznej interwencji w sprawie ucisku ludności polskiej na Litwie, przesyłając rodakom na Litwie wyrazy zachęty do wytrwania w walce o swe prawa. Rezolucja wzywa całe społeczeństwo polskie do szerokiej akcji protestacyjnej i składania datków na rzecz ofiar terroru litewskiego.

Z Gdańska.

Tragiczna śmierć dwóch polskich handlowców.

Ubiegłej niedzieli związek pracowników polskich w Gdańsku urządził wycieczkę do kąpiel morskich w Basoku. W czasie kąpeli w morzu dwaj członkowie związku, mianowicie 20-letni Mryk Karau i 38-letni Seczen, pochodzący z łodzi utonęli.

Kronika katolicka.

Duszpasterstwo nad Polakami na przedmieściach Paryża.

(KAP) Rektorat Polskiej Misji Katolickiej we Francji zwrócił szczególną uwagę na potrzeby religijne Polaków, zamieszkających na przedmieściach Paryża, których liczba dosięga kilkudziesięciu tysięcy.

W Aulnay s. Bois, jednym z przedmieść Paryża, dokąd dorywczo dojeżdża z Paryża ks. Butkiewicz, odbyły się w dniach 3—8 czerwca rb. misje, które kierował ks. dr. Ferdynand Machay. Udział Polaków był bardzo liczny i wszyscy przystąpili do Komunii św. Misje w Aulnay wykazały głód

Polaka za pokarmem duchowym oraz stwierdziły fakt, że wychodźca, pracujący w centrach przemysłowych i moralnie najbardziej zagrożony, mimo to zachowuje wiarę i prowadzi życie moralne, o ile dotrze doń wpływ kapłana katolickiego polskiego.

Wychodźstwo przedmieść Paryża wola więc o gorliwych kapłanów i o fundusze dla systematycznej organizacji stałego duszpasterstwa polskiego na przedmieściach Paryża.

Mężne stanowisko biskupa wenezuelskiego z Walencji w sprawie rozwodu.

(KAP) Dzienniki doniosły, że biskup z Walencji (Wenezuela) Mgr. Montes de Oca, skazany został na wygnanie, ponieważ miał odwagę potępić publicznie powtórne małżeństwo pewnego rozwodnika, który zajmuje wysokie stanowisko w hierarchii rządowej kraju. Obecnie znane są bliższe szczegóły tej sprawy, w której ujawniła się w całej rozciągłości niezłomność zasad Kościoła.

Wspomniany dygnitarz państwowy, mszcząc się za nieotrzymanie rozwodu, oskarżył biskupa przed rządem o łamanie praw republiki. Mgr. Montes de Oca zmuszony był pojechać do stolicy kraju, Caracas, by bronić się przed postawionymi mu zarzutami, ale świat oficjalny był już uprzedzony do niego. Sędziowie nie tylko, że nie uznali jego stanowiska, które było obroną prawdy i sprawiedliwości, ale zażądali, by zrzekł się biskupstwa. Biskup oczywiście odmówił, twierdząc słusznie, że otrzymał swój urząd pasterski od Stolicy Apostolskiej i tylko ona może mu go

odebrać. poczem wrócił do domu. Zmuszony po raz drugi udać się do Caracas Mgr. Montes de Oca został zatrzymany na drodze. Zaproponowano mu, by niezwłocznie opuścił kraj. Ponieważ zaprotestował przeciwko temu, wsadzono go przemocą do samochodu i odstawiono do portu La Guairas, nie pozwoliwszy nawet porozumieć się z najbliższymi, wywieziono okrętem na wyspę Trinité.

Dokonany gwałt wywołał tak silne protesty ze strony ludności, że rząd poprosił biskupa Walencji, by wrócił do kraju, ale pod warunkiem, że odwoła to, co powiedział o małżeństwie owego dygnitarza. Biskup odmówił. Jego sprzeciw bowiem należy do rzędu tych, których odwołanie byłoby równoznaczne z wyrzeczeniem się nauki Kościoła o Sakramencie małżeństwa, o nierozwawalności związku małżeńskiego i o rozwodzie. Nauka ta stanowi prawdę religijną a ta prawda nie może być przedmiotem kompromisów i targów.

„Truczina i paszporty”

Cisi uczeni polscy zagranicą... Co widzi obserwator? Wybitny chemik podpisuje paszporty.

(Od wł. koresp. „Dzien. Bydgoskiego”).

Berlin, w czerwcu.

W największym konsulacie świata — generalnym konsulacie polskim w Berlinie — jest na parterze wielka okrągła sala, w której wydaje się paszporty dla obywateli polskich. Pomiędzy szeregiem sprawnych referentów urzęduje w środku sali „rycerz okrągłego stołu”, sekretarz konsularny p. Feliks Dobrzyński.

Tysiące obywateli naszych, zamieszkałych w Berlinie, mają w swoich paszportach podpis pana Dobrzyńskiego. Niewielu wie jednak o tem, że w swoich wolnych godzinach pracuje on poważnie i z dobrym rezultatem nad chemią. Urzędnicy określają swego przełożonego jednym zdaniem: „Truczina i paszporty!”.

Dobrotliwie uśmiechnięta szczupła twarz p. sekretarza Dobrzyńskiego nie ma w sobie, oczywiście, nic z trucziny. „Truczina” — to badania naukowe chemiczne; p. Dobrzyński wydał m. in. w „Rocznikach Chemii” w Warszawie, w r. 1928, niezwykle ciekawą pracę — „Studia nad t. zw. czynną objętością”. Badania autora wykazują, że równowaga chemiczna jest funkcją „czynnej objętości” a nie „czynnych mas”. Pod „czynną objętością” rozumie autor ilość i objętość substancji, będącej w stanie równowagi chemicznej, przez objętość całej mieszaniny reakcyjnej. Prace autora stanowią cenne uzupełnienie doświadczeń słynnych chemików Berthelota i L. Péan de St. Gillesa nad t. zw. tworzeniem się estrów. Zasada działania aktywnych objętości, wykryta przez p. Dobrzyńskiego, pozwala na obliczenie granicy t. zw. niepełnej estryfikacji.

Nauka niemiecka zainteresowała się już rezultatami badań naszego uczonego. Kolonja polska w Berlinie a i społeczeństwo nasze w kraju zbyt mało wiedzą o tej cichej a poważnej pracy, dokonywanej wieczorami przez sumiennego urzędnika konsularnego, który nie ma napisane na czole, że służy dwóm Bogom, a potrafi doskonale pogodzić obowiązek wobec Państwa z obowiązkiem — dobrowolnie przyjętym — wobec Nauki, służy w ten sposób krajowi i całej ludzkości.

Dr. A. B.

Umożliwmy dzieciom z obczyzny pobyt w Polsce!

Związek Obrony Kresów Zachodnich wydał odezwę, w której nawołuje społeczeństwo do udzielenia poparcia na rzecz kolonij letnich dla dzieci polskich z Niemiec, Gdańska i Górnego Śląska, organizowanych przez Związek pod protektoratem pani Prezydentowej Mościckiej.

Akcja kolonijna Z. O. K. Z. obejmuje z każdym rokiem coraz liczniejsze zastępy działwy szkolnej z Niemiec, Górnego Śląska, Pomorza i Gdańska. W roku 1923 liczba

dzieci, sprowadzonych do kraju na czas letnich ferij, wynosiła 430; w roku 1924 — 1.000; w roku 1925 — 3.000; w roku 1926 — 5.000; w roku 1927 — 9.400; w roku 1928 — 13.370; w roku 1929 — 10.520 dzieci, zatem w ciągu siedmiu lat 42.720 dzieci. W roku bieżącym przybyć ma na kolonje 14.000 dzieci.

Z. O. K. Z. zwraca się w odezwie do obywateli, prosząc o pomoc w organizowaniu kolonij, jak również o wszelkie datki tak w pieniądzu, jak i w naturze, które należy

składać w okręgach i komitetach kolonij Związku.

Ostatnio odbył się w Warszawie drugi zjazd Centralnego Komitetu Kolonij Letnich. Ogólna liczba zgłoszonych dzieci polskich z Niemiec, Gdańska i Górnego Śląska, które w rb. przybędą na letnie wakacje do kraju, dosięga cyfry 11.300 dzieci. Cyfra ta będzie jeszcze znacznie zwiększona. W związku z akcją kolonijną, zjazd uchwalił zorganizowanie w miesiącu czerwcu specjalnych kursów dla wychowawców kolonijnych. Kursy te będą utworzone już w pierwszych dniach czerwca, w Warszawie, Poznaniu, Katowicach, Toruniu, Kielcach i Białymstoku.

W związku z tem, Z. O. K. Z. poszukuje już teraz konwojentów i konwojentelek dla odwiezienia dzieci do miejsc ich wakacji, oraz wykwalifikowanych wychowawców kolonijnych. Pierwszeństwo będą mieli ci reflektanci, którzy ukończyli kursy kolonijne, organizowane przez Z. O. K. Z.

Zgłoszenia należy kierować do Związku O. K. Z., Warszawa, Hipocypowa 8.

Zatwierdzenie budżetu województwa pomorskiego.

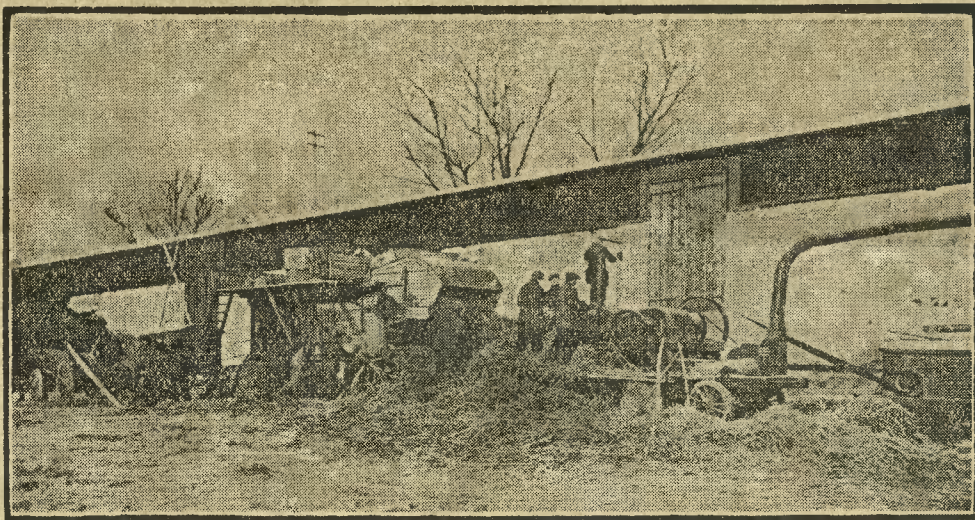
Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem skarbu zatwierdziło preliminarz budżetowy pomorskiego wojewódzkiego związku komunalnego na rok budżetowy 1930/31.

Preliminarz uchwalony przez sejmik wojewódzki zamykał się ogólną cyfrą zł 19.277.630.— z czego przypadało na wydatki administracyjne — 7.495.562 zł, na wydatki zakładów psychiatrycznych w Kochoborowie i Świeciu, zakładów opieki społecznej w Wejherowie (t. j. zakładu dla głuchoniemych i oddziału psychiatrycznego), oraz zakładu poprawczego i zakładu ubogich w Chojnicach — ogółem 9.892.068 zł. — Na wydatki nadzwyczajne zł 5.840.000.—

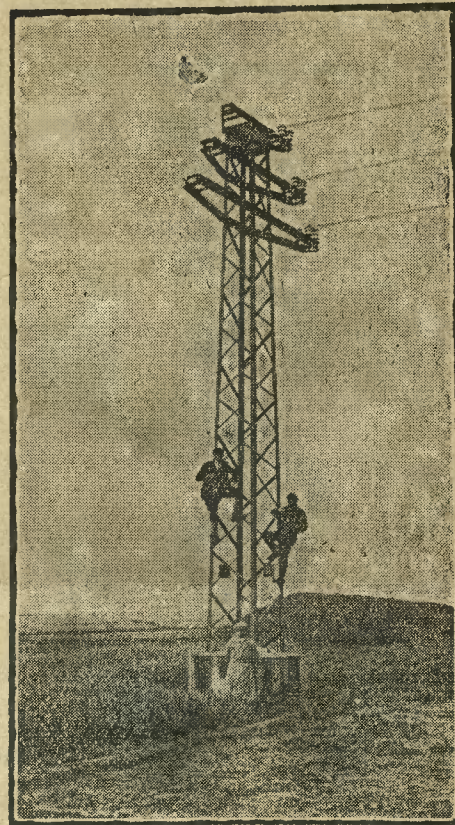
Przy zatwierdzeniu preliminarza zastrzeżono obniżenie wydatków ogółem o kwotę zł 23.000.— i dochodów o 13.824 zł. — Według zatwierdzonego budżetu przypadnie dotacja ze Skarbu Państwa w kwocie zł 1.391.326.—, co stanowi 2/5 niedoboru budżetu zwyczajnego po uwzględnieniu własnych dochodów. Trzy piąte niedoboru, t. j. 2.086.988 zł — pokryte zostanie przez podatek krajowy.

Wydatki nadzwyczajne zatwierdzono z zastrzeżeniem ich realizacji w miarę uzyskania subwencji ze Skarbu Państwa na budowę mostu na Wiśle pod Toruniem, w kwocie 4.200.000.— zł oraz pożyczek na budowę domów urzędniczych i utworzenia funduszu pożyczkowego dla spółek wodnych.

Prace związku elektryfikacyjnego Chełmno-Swiecie-Toruń.

Nowoczesne urządzenie młócenia za pomocą energii elektrycznej.

Słup żelazny linii drutowej 15 000 wolt.

Wodą do Chełmna i Świecia.

(Wrażenia z ostatniej wycieczki dziennikarskiej).

II.

Oświata, oświetlenie i świeczniki społeczeństwa. — Spór o most. — Górą browary chełmińskie!

Głos synogarlicy... O cnotliwej królowej Gryzeldzie... Koszyk kwiatów... Bolesław, czyli dalsze losy Genowefy... Matka Boska Bolesciwa, cudowny obraz w bramce chełmińskiej — to były tytuły harwnych książeczek, wyłożonych na straganach jarmarcznych w naszych miasteczkach. Lud chętnie te opowiadki nabywał. Malcy, co się dopiero uczyli sylabizować, odczytywali zachęcające tytuły i podziwiali obrazki, przy czym z pewnością zapamiętali sobie nazwisko drukarza i wydawcy — W. Fiałek, Chełmno. Gdzie to magiczne Chełmno leży, nie każdy wiedział, zato książeczki robiły swoje, szerzyły oświatę w warstwach najbiedniejszych.

Czem Miarka dla Górnego Śląska, tem Fiałek dla Pomorza i Poznańskiego, bo Poznańskie dopiero znacznie później takiego wydawcę w osobie Józefa Chociszewskiego (który był „czeladnikiem” w Chełmnie) znalazło. Fiałek dotąd żyje i z dumą teraz nosi na piersiach order Polski Odrodzonej...

Na długo przed Fiałkiem, sędziwym dziś starym, słynęło Chełmno z swoich polskich wydawnictw. Tutaj pracowali Julian Prejs i dwóch Ignacych — Łyskowski i Danielewski, jeden założyciel „Nadwiślanina”, drugi „majster” od „Przyjaciela Ludu”.

Chełmno słynęło z dawien dawna. Akademia chełmińska rywalizowała ongiś z wszechnią krakowską. Poprzednio studenci

z Prus jako pierwsi zjawili się na uniwersytecie paryskim (magister Jan z Chełmna 1313 r.) Chełmińscy mają się naprawdę czem poszczycić.

Starostowie polscy dbają o inną oświatę... Nie mieszając się do sporów tutejszych „świeczników” (walczą koguty w prasie i ulotkami, dając widowisko, któremu nie trudno dać nazwisko), starostowie pochłonęli są — podobnie jak palestyńskie Rutenbergi — wielkiem dziełem elektryfikacji kraju. Związek elektryfikacyjny z siedzibą w Chełmnie rozszerza się. W kilku latach ogarnął potężną siecią trzy powiaty, 5 miast, 69 obszarów dworskich, 35 gmin wiejskich, 2 największe cukrownie, młyny i 5 węzłowych stacji kolejowych. Gdzie Górecki nie może, pomaga uczciwie Siemens. Niewyczerpany Gródek (inż. Hoffmanowi należy się pomnik) dostarcza tani prąd w milionach kilowatów. Obecny starosta chełmiński tak się zapalił do tej „oświaty”, że zapowiedział nam, iż tak długo jak tu pozostanie starostą, nie spocznie, aż w każdej chałupce nie zaświeci się lampka... Daj mu Boże! Przedsiębiorstwo osobno dobre zyski. Należy się jednak obawiać, że rząd przedsiębiorstwo to razem z innymi, po latach zagarnie i stworzy niepożądany nowy monopol.

Podziwu godnym jest skrzyżowanie Wisły przewodami elektrycznymi o wysokim napięciu. Na miejsce towarzyszył nam u-

przejmą kierownik wydziału technicznego związku elektryfikacyjnego, Józef Swech z Chełmna. Dwie wysokie wieże żelazne ustawiono na brzegach Wisły, jedną na wysokim brzegu poniżej Świecia przy Morsku, a drugą w terenie zalewowym po prawej stronie „rzek królowej”. Grube przeszło z trzech przewodników z brązu zwiesza się pomiędzy temi wieżami; jest ono 650 metrów długie; dla żeglugi nie jest niebezpieczne, natomiast dla łodników zabłąkanych stanowić może groźną pułapkę. Na żądanie władz wojskowych obie wieże wkrótce oświetlone będą reflektorami. W terenie zalewowym trudności przy pracach powodowały kosztowne fundamenty betonowe. Do budowy ich zużyto 120 wagonów żwiru, cementu i piasku.

Nowym pomnikiem pracy polskiej na Pomorzu mógłby stać się most żelazny łączący Chełmno ze Świeciem. Pomiary terenów już rozpoczęto, chodzi jeszcze o miliony... i o uzgodnienie projektów. Miasto Chełmno nie powinno krzywdzić Świecia. Projekt chełmiński jest podobno zbyt samolubny, ponieważ wylot nowego mostu przewiduje na linii Terespolu, przez co miasto Świecie zostałoby na uboczu. Świecianie domagają się mostu wprost, z wylotem na północ, na stację Laskowice, do której przeprowadzona być może bezpośrednia komunikacja.

Wykładów technicznych słuchaliśmy jednym uchem — na statku w przedudny poranek, odbijając od brzegów Chełmna, żegnając Panięską Kępe, czule wspominając wieczór spędzony w uroczych plantach miejskich wśród woni jaśminów i lilij, a przedtem w chłodnych piwnicach browarów chełmińskich. Oj, ugościli nas państwo Kżyżaniakowie! Gambinus — przebrażony z Jan primus, nazwiska może nie wymieniam — nie miał w życiu tak dobrze. Doświadczony król flandryjski, wynalazca pi-

wa, rozbił się tu ze swoją szkutą. Przedtem mądre kupcy-piwowary kazali nam oglądać olbrzymie kadzie i słodownię, warkę i fermentację, baterię najgrubszych Bert piwnicznych z bursztynowym trunkiem, kaliber na wojnie nieznaną, 68 hektolitrową, a pod koniec bednarstwo majstra Idzikowskiego, który pracując w browarach chełmińskich 43 lata z rzędu, naklepał tych antyków ładnie kilkadziesiąt tysięcy...

Produkcja browarów chełmińskich (dawniej Höcherlbräu) nie jest tak ogromna jak przed wojną, kiedy piwo było tańsze, lecz w każdym razie znaczna i gatunkowo udoskonalona. Browary chełmińskie przerabiają rocznie 150 wagonów najlepszego jęczmienia na słód.

W browarze, w nastroju boskim miały godziny, przynajmniej szczerze, z całej wycieczki najszcześliwsze. Śpiewano o księżynie pani kanclerzynie co to księciu panu dobrej nocy życzy, wspomniano piwowara z Rygi, wysuszano kufle tuzinami, nie lano za kołnier, byli tacy co żłopał bez upamiętania. Pito najpierw zdrowie gospodarza, potem do poduszki i strzemiennego i znowu od nowa...

Nad ranem, aby Bożę przebłagać za to bezprzykładne pijaństwo, ruszyliśmy z nieodstępnym Hanuszem do bramki — śpiewać godzinki. Ze światowych sprośnych myśli zesłaliśmy na modlitwę. Jakże tu pięknie wyglądać musi w Nawiedzenie, 2-go lipca, kiedy na ulicach przed bramką schylają kolana tysiące pielgrzymów zapatrzonych w oblicze Matki Bolesciwej. Ona to przez mękę i krew Syna wyprosiła wolność dla naszej kochanej Ojczyzny. — Haller leżał w tem miejscu krzyżem w pamiętnym roku dwudziestym...

„Monstra te esse matrem” (Okaż się matką) i na przyszłość, codziennie studenci chełmińscy w modlitwach cię proszą, patronko Ziemi Chełmińskiej! St. N.

Dnia 18 bm. o godz. 13½ zasnęła w Bogu, po krótkich lecz ciężkich cierpieniach, opatrzona Sakramentami św., moja najdroższa, najukochańsza żona, nasza nigdy nieodżałowana córka, siostra i bratowa, ś. p.

z Siekierkowskich

Katarzyna Sperkowska

przeżywszy lat 27.

W ciężkim smutku pograżony
Mąż z rodziną.

Pogrzeb odbędzie się w niedzielę o godzinie 3-iej z kaplicy Nowego Cmentarza. Msza żałobna za duszę ś. p. w poniedziałek o godz. 7½ w kościele Farnym. (16047)

Dnia 18 o godzinie 8,30 zasnęła w Bogu opatrzona Sakramentami św. nasza najukochańsza córka, siostra, szwagierka, ciotka i kuzynka

ś. p.

Walerja Jagodzińska

biuralistka

przeżywszy lat 28 o czem zawiadamia w ciężkim smutku pograżona Rodzina. Nakło, Bydgoszcz 20. 6. 30 r.

Pogrzeb odbędzie się w niedzielę, dnia 22 bm. o godz. 5 popoł. z kaplicy szpitala św. Florjana na cmentarz na Bie awkach. (16038)

Leczę

choroby krwi, leukencję, raka, tuberkulozy, żółdka impotencji, zatrucia po różnych szczepionkach itd.

Bydgoszczan nie przyjmuję. (16026)

A. Sekowski, astrolog, Gdańska 147.
w pobliżu ulicy Słowackiego.

Przetarg przymusowy.

Dnia 21 czerwca br. o godz. 14-tej sprzedam przy ul. Kościelnej 4/5, najwięcej dającym za natychmiastową zapłatą: (16084)

około 20 mtr. materiału na ubrania męskie i 160 m. podsieki.
Woźniak, komornik sądowy.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy 2. J. 336/29. Sędzia Śledczy Sądu Okręgowego w Bydgoszcy. w sprawie przeciw Janowi Lechowi o zbrodnię z § § 267,268 u. k. zarządza poszukiwanie oskarżonego Jana Lecha, względem którego zapadło dnia 14 czerwca 1930 postanowienie o tymczasowym aresztowaniu i rozsyła **list gończy:** Jan Lech, lat 39 liczący, syn Teodora i Marii z d. Feikamp, urodzony w Gladbeck pow. Recklinghausen, z zawodu kupiec, ostatnio zamieszkały w Bydgoszcy, poprzednio w Katowicach, obecnie ma przebywać w Gdańsku, jest oskarżony o zbrodnię z § § 267,268 u. k. Sąd wzywa każdego, kto zna miejsce pobytu oskarżonego, aby natychmiast zawiadomił najbliższą władzę sądową lub policyjną, w miarę możności oskarżonego zatrzymał i sprowadził do najbliższego Sądu. (16082)

Przetarg ofertowy

na rozbudowę szkoły w Osiu, pow. Świecie.

Niniejszem rozpisuje się przetarg publiczny na wykonanie prac stolarskich — a mianowicie drzwi i okien włącznie z okuciem i oszkleniem przy powyższej budowie. Oferty należy składać w zamkniętych kopertach, oraz wadium w wysokości 500 zł do poniedziałku dnia 30. VI. 1930 r. godz. 15-tej, w biurze Państwowego Urzędu Budownictwa Należnego w Świeciu, w którym to dniu nastąpi otwarcie ofert w obecności przybyłych reflektant.

Blankiety kosztorysowe wydaje się za opłatą 3 zł w wyżej wymienionym Urzędzie, gdzie również udziela się bliźszych informacji. (16060)

Zastrzega się dowolny wybór oferenta, wzgl. nieuwzględnienie żadnej z ofert, zwiększenie lub zmniejszenie robót.

Suma kosztorysowa opiewa na około 14,000 zł Kierownik budowy (—) Andrót, insp. budown.

Przetarg przymusowy.

W sobotę, dnia 21 czerwca 1930 r. o godz. 11.30 przedpoł. sprzedam przy ul. Matejki 8 w drodze publicznej przetargu za gotówkę najwięcej dającemu lustro stojące, obraz, 2 małe obrazy, kanapę, 8 foteli, stół, dywan, 10 par rogów, etażerkę do kwiatów, stolicek.

16077) Kowalski, kom. sądowy w Bydgoszcy.

Przetarg przymusowy.

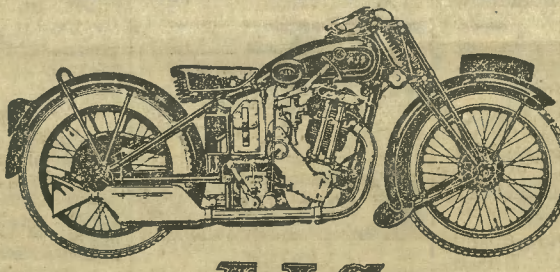
W sobotę dnia 21 czerwca br., o godz. 10-tej sprzedam przy ul. Jagiellońskiej nr. 25, najwięcej dającemu za gotówkę: (16105)

podwórzowy dźwig z windą nośności 2500 kg.
Czternasty, kom. sądowy z p. w Bydgoszcy.

Przetarg przymusowy.

W sobotę dnia 21 czerwca br. o godz. 12 sprzedam przy ul. Jagiellońskiej 36 najwięcej dającemu za gotówkę:

szafa do książek, stół okrągły, fotel przed biurko, 4 krzesła, kanapę pluszową, bufet, kredens, ubranie smokingowe i ubranie frakowe. (16104) Czternasty, kom. sąd. z p. w Bydgoszcy.

A.J.S

Motocykle najszybsze

10620 dla sportowca

najpewniejsze dla jeźdźców zawodowych, łączą w sobie najwyższą szybkość, bezprzeczną pewność, z największą oszczędnością w użyciu.

Generalne Przedstawicielstwo na Polskę i Wolne M. Gdańsk

MOTOR - DOM - IMPORTOWY
GDAŃSK, SAMMTGASSE 7

Prosimy żądać katalogu wprost od nas lub od naszego przedstawiciela.

Dobrze utrzymana 14/38 P. S. czterocylindr. (16069)

Limuzyna Opel

6-siedzeniowa, siedzenie szofera po bokach otwarte, częściowo nowo gumowana, światło elektr., koloru ciemnozielonego, z wskaźnikiem kierunku i 9/30 P. S.

otwarty 4-cylindr. Renault

5-siedzeniowy z nakryciem, siedzenia obite skórą, elektr. światłem, gotowy do jazdy, z wskaźnikiem indeksu (Indexanalyzer), ciemno lakierowany z powodu wyjazdu z dobrych rąk korzystnie na sprzedaż. Oferty pod „Limuzyna“ do Dz. Bydg.

Państwowe Nadleśnictwo Stronno

sprzeda w drodze licytacji dnia 3. VII. 1930 roku od godz. 10-tej począwszy w lokalu p. A. Kopeckiego w Koronowie:

około 100 m³ drewna użytkowego III i IV kl.
„ 200 mp. szczap i wałków opałowych
craz ok. 300 mp. drobnicy z wszystkich leśnictw.

Warunki sprzedaży ogłosi się przed licytacją. (16033) Nadleśniczy Państwowy.

Na raty miesięcznie 20 zł. EXPRESS

Kromczyński, Poznań Aleje Marcinkowskiego 5. Agenci do sprzedaży maszyn do szycia potrzebni.

KOMTUR

MIĘDZYKONFERENCOWA WYSTAWA
Komunikacji i Turystyki
w POZNANIU

W Wystawie bierze udział 30 państw z pięciu kontynentów

Otwarcie 6 lipca 1930 r.

14204

Twoja przyszłość!

Godne uwagi zaofiarowanie

Przesyła wam bezpłatnie

Informacje o tem: Czy przyszłość wasza będzie zasobna w bogactwa, dostatek, pełną szczęścia? Czy spełnią się wasze pragnienia i ambicje. Czy znajdziecie zadowolenie w małżeństwie, miłości? Jacy są wasi przyjaciele — wasi wrogowie? i o tylu jeszcze innych ważnych niezmierznie rzeczach, które Astrologia jedynie może wam odkryć.

Co wam odstania Astrologia!!!

Jeżeli powołacie się na to pismo, światowa sława KARMA z Paryża prześle wam bezpłatnie szkic analizy astrologicznej o waszym życiu, wraz z bezpłatnymi Radami, które mogą mieć dla was wielkie znaczenie. Zechciejcie poprostu przesać nazwisko, adres, datę urodzenia (wszystko to musi być bardzo czytelnie wypisane) do KARMA, folio 714 M. 8, Boulevard Ornano, Paris. Napiszcie natychmiast. Czekuje was niespodzianka. Jeżeli macie ochotę, możecie dołączyć zł 2 w znaczkach pocztowych swego kraju na pokrycie kosztów poczty i korespondencji. Opłata na Francję zł 0,40. (13114)

Virisan dla mężczyzn

Znakomity środek wzmacniający przy przedwczesnym osłabieniu, n eprzeżył w swem działaniu. Czerstwość i siła wraca natychmiast. 60 porcji zł. 12.50. Prospekt w załączeniu. Dr. Malowan i Ska, Gdańsk — Oddz. 62. (12686)

Wielki spadek cen mięsa!

Oddajemy codziennie świeże:

poledwice	po zł 1.80 za funt
sadło	„ „ 1.50 „ „
głowiznę	„ „ 1.40 „ „
nerki	„ „ 1.20 „ „
mięso drobne bez kości	„ „ 0.90 „ „
kości krótkie	„ „ 0.50 „ „
kości długie	„ „ 0.35 „ „
kości drobne	„ „ 0.25 „ „
głowy świeże i solone	„ „ 0.30 „ „
stółki	„ „ 0.25 „ „
osierdzia z wątroba	po zł 2.50—3.— za szt.

Nasze sklepy sprzedaży znajdują się przy:
ul. Poznańskiej 10
„ Chrobrego 8
„ Podgórze 18
„ Grunwaldzkiej 125 u mistrza rzeźn. p. Gaiewkowskiego
„ Jasna 23
Zbożowy Rynek 9 u mistrza rzeźn. p. Romańskiego

BACON - EXPORT
Bydgoszcz. (15769)

Umeblowany

gabinet lekarski i poczekalnię

na 1 piętrze w centrum miasta Bydgoszcy wydzierżawię zaraz. Oferty pod „Praktyka“ do filii Dziennika Bydgoskiego. (9008)

Ford (osobowy) w jaknajlepszym stanie, przedostatni typ prawie nowy, nowe opony, nowo lakierowany i wyściełany, bardzo tanio na sprzedaż. (16070)

J. Wyszynski,
Tczew, ul. Podgórna 9.

Kosznika Mydła Toaletowe

przetłuszczone

Ceny ogłoszeń: 25 gr. za wiersz milimetry na stronie 7-linowej szerokości 38 mm. Za reklamy na stronie przed ogłoszeniami 60 gr., w tekście na drugiej i trzeciej stronie 1,00 zł., na dalszych stronach 85 gr. za milim. i lam., szer. 67 mm. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 25 gr., każde dalsze 15 gr.; dla poszukujących pracy oraz na nekrologi 20% zniżki. Większe ogłoszenia, zamieszczone wśród drobnych 100% drożej jak w zwykłym dziale ogłoszeniowym. Przy powtórzeniu ogłoszeń o tym samym tekście udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 25% dopłaty. — Ogłoszenia skomplikowane oraz z zastrzeżeniem miejsca o 20% drożej. Za terminowe umieszczenie i przepisane miejsce administracja nie odpowiada. — Miejsce płatności: Bydgoszcz. — Konta bankowe: Bank Związku Spółek Zarobkowych, Bank Ludowy, Bank M. Stadthagen. — Konto czekowe: P. K. O. 203713 Poznań.

Wydawca, nakładem i czcionkami: Drukarnia Bydgoska Sp. Akc. w Bydgoszcy. — Za redakcją odpowiedzialny: Stanisław Nowakowski w Bydgoszcy.